

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **O. N.**, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2005, č. j. 63 Az 219/2004 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2005, č. j. 63 Az 219/2004 – 31, nebyl stěžovateli ustanoven zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 6. 2005, č. j. 63 Az 219/2004 – 16, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 12. 2004, č. j. OAM-3420/VL-20-11-2004, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění krajský soud uvedl, že stěžovatel nedoložil na výzvu soudu své osobní, výdělkové a majetkové poměry, a proto mu nebyl advokát ustanoven.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřil s tímto usnesením nesouhlas a namítal, že v průběhu azylového řízení se několikrát změnil azylový zákon a kvůli špatné znalosti českého jazyka neměl možnost prostudovat tyto změny. Dále namítal, že nedostal řádný formulář – vzor 060, protože už bydlí na adrese P. 15, D.

216/6. Z těchto důvodů se domáhal zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 35 odst. 7 věta první s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Z díkce citovaných ustanovení vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce pouze tehdy, jsou-li splněny dvě podmínky. Jedná se o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a je to třeba k ochraně jeho zájmů. V projednávané věci se krajský soud zabýval splněním první zákonné podmínky, a když shledal, že není splněna, druhou podmínkou se již pro neúčelnost nezabýval.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je povinnost doložit nedostatek prostředků jednoznačně na účastníkovi řízení, aby soud mohl posoudit, jsou-li splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, uveřejněné pod č. 537/2005 Sb. NSS).

Ze soudního spisu vyplývá, že v kasační stížnosti stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Krajský soud jej proto vyzval, aby ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení této výzvy zaslal zpět soudu vyplněné potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Při doručování této výzvy nebyl stěžovatel na adrese P. 9, U. v. s. 317/2, kterou soudu písemně sdělil dne 5. 8. 2005, zastížen, a proto byla zásilka dne 15. 8. 2005 uložena u držitele poštovní licence (§ 46 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.) a stěžovateli byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl (§ 50c odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Přitom byl stěžovatel poučen, že nevyzvedne-li si zásilku do 3 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i kdyby se adresát o uložení nedozvěděl (§ 50c odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Protože si stěžovatel zásilku v uvedené lhůtě nevyzvedl, považuje se za den doručení čtvrtek 18. 8. 2005 (§ 50c odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Ve stanovené lhůtě stěžovatel nereagoval. Krajský soud proto nepochybil, když za této situace stěžovateli zástupce z řad advokátů neustanovil. Tvrzení stěžovatele, že nedostal formulář, protože už bydlí na jiné adrese, je právně irelevantní, neboť pro posouzení věci je rozhodný skutkový stav, který tu byl v době rozhodování krajského soudu. Podle sdělení Policie České republiky ze dne 19. 5. 2006 byl stěžovatel v rozhodné době přihlášen na adrese P. 9, U. v. s. 317/2 a stěžovatel ani nepochybnil, že by se v době, kdy mu byla předmětná výzva doručována, na této adrese nezdržoval. Argumentace stěžovatele,

že se v průběhu azylového řízení několikrát změnil azylový zákon a kvůli špatné znalosti českého jazyka neměl možnost prostudovat tyto změny je právně irelevantní, protože případné změny právní úpravy azylového práva se nijak nedotkly právního institutu osvobození od soudního poplatku, popř. práva na ustanovení advokáta, neboť tento je upraven jiným právním předpisem.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně a jednak by to bylo nadbytečné, když samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a Ministerstvu vnitra žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu